

De tweede chemokuur

Donderdag 3 januari

Vandaag krijg ik mijn 2^e kuur op de dagbehandeling en niet zoals de vorige keer met een opname. Ben gelukkig wat minder gespannen als we vertrekken. Gisteren heb ik een hogere dosis medicijnen gekregen en is er nog een medicijn Ement toegevoegd. Verder krijg ik een dag na de therapie een injectie Neulasta om mijn leukocyten (die weer veel te laag zijn) op peil te brengen. Als het goed is ga ik nu beter reageren op de kuur. Verder zeggen ze dat ik moet bellen als ik me beroerd voel. Ja lekker, nog vaker naar het ziekenhuis. Ben tijdens de 1^e kuur zeven keer daar geweest en opgenomen. Aanstaande maandag moet ik nog een keer naar de chirurg omdat mijn wond er niet goed uit ziet. Hopelijk gaan ze er dan iets aan doen want ik heb er veel last van. Alles staat helemaal stijf, waardoor ik heel moeilijk kan bewegen.

Op de dagbehandeling worden we goed opgevangen. Ik schrik er wel van hoeveel mensen daar liggen en hoeveel hopeloze 'gevallen' er bij zitten. Vreselijk.

Het prikken gaat gelukkig goed deze keer. De 'miep' die het de vorige keer zo fout deed loopt ook weer rond en is mijn buurman aan het prikken. Ook twee keer mis. Haar hoeft ik dus echt niet meer aan mijn lijf. Net of we nog niet genoeg te verduren hebben...

Als de vloeistof langzaam mijn lijf binnen druppelt, word ik weer erg emotioneel. Wat een vreselijke manier om beter te worden, gif in je lijf laten lopen. We weten verstandelijk van heel veel zaken dat het slecht voor je is... roken, drinken, te veel eten... Maar dat is wéten... Letterlijk het gif je lijf in zien lopen... heeft een andere lading. Gruwelijk dat dit nodig is om beter te worden. Moet ook heel veel aan een lotgenootje van het borstkankerforum denken. Hoe verdrietig dat ze het niet gered heeft.

Als we twee uurtjes verder zijn, ben ik klaar en mag ik naar huis. Net als de eerste keer krijg ik binnen een uur al een misselijk gevoel in mijn maag. Maar deze keer hoeft ik niet te kotsen.

Als we thuis zijn maakt Laurens me een lekkere kop bouillon, die er gelukkig in blijft zitten. Ondanks dat ik misselijk en moe ben, lijkt het minder erg dan de vorige keer. Hoop dat het zo blijft. Vanavond heb ik zelfs een klein beetje gegeten. Verder alleen maar wat op de bank gehangen en zoute oude kaas gegeten. Erg vreemd want daar hou ik normaal helemaal niet van. En nu lijkt het of ik er van op knap. Ben licht in mijn hoofd en de misselijkheid houdt aan. Maar ja, ik kan niet verwachten dat het nu ineens over is. Voor mijn doen maar vroeg naar bed vanavond. Hopelijk wordt het een goede nacht. Nog 'maar' 6 keer! Hoe sneller het voorbij is hoe liever.

Woensdag 9 januari

De 6^e en 7^e dag van iedere kuur heb ik rood gemerkt in mijn agenda voor de komende tijd. Wat een kl%\$#te dagen. Net als je denkt dat deze kuur wat gemakkelijker is dan de 1^e, krijg je weer zo'n aanval! Ontstekingen in mond, keel en het ergste aan de 'taboe'-delen van mijn lijf. Kan nauwelijks een broek aan hebben. Alles is geïrriteerd, rood, doet pijn, jeukt... Hoezo, ik word hier beter van? Krijg nauwelijks lucht, ben gammel. Zelfs douchen kost te veel moeite. Dit ga ik dus echt geen 8 keer doen. Ik wil leven, en dit is

geen leven. Kan niet eens mezelf verzorgen, laat staan dat ik wat voor anderen kan betekenen. Ik wil weer normaal zijn, gewoon 20 uur per dag actief, lachen, gek doen, werken, anderen helpen. Ben een wrak. Mijn hele leven heb ik gezegd dat ik zo niet wil eindigen, dat ze me dan maar een spuitje moeten zetten. Nu weet ik dat ik dat echt meen, zo wil ik niet verder. Wat zou er gebeuren als ik nu verder geen kuur meer doe? Het lijkt me heerlijk om me weer lekker te voelen. Niks meer doen omdat ik daarvoor kies, niet omdat ik niet anders kan.

De eerste dagen na de 2^e kuur was ik zo blij dat ik me niet meer zo misselijk voelde en niet in bed hoefde te blijven. Maar dat was van korte duur. Oh help, hoe moet dat nu verder? Ben zo moe van alles...

Woensdag 16 januari

Sinds een paar dagen voel ik me weer redelijk. Mijn slijmvliezen zijn weliswaar nog opgezet en inmiddels heb ik er een blaasontsteking bij, maar ik voel me weer fitter. Hoe blij kun je zijn met een goede dag! Voor de kanker vond ik het heel normaal, dacht ik daar niet eens over na. Tegenwoordig ben ik al gelukkig met een halve goede dag! Ben ook echt van plan om nu een paar dagen te gaan genieten, tot aan de volgende kuur. Niet meer kijken naar alle kuren die ik nog moet, maar kuur voor kuur bekijken hoe het gaat. Stapje voor stapje. Dat is te overzien.

Gisteren hadden de lieverds van mijn vrijwilligersteam weer een bijeenkomst voor me georganiseerd. Allemaal zo lieve, gevoelige mensen, die helemaal betrokken zijn bij mij en mijn ziek zijn. Heerlijk als je zulke mensen om je heen hebt. Nog nooit had ik mensen zo hard nodig als nu.

Vanmorgen is de makelaar geweest om ons huisje te fotograferen. Dat is heel erg confronterend. Ook heel erg verdrietig dat je je huis moet verkopen, terwijl je er zo gelukkig bent. Maar het is het een of het ander. Ik maak mezelf wijs dat de keuze die we gemaakt hebben het beste is. Hoe kan ik ook anders? We moeten vanaf nu gaan genieten van elkaar en van het leven.

We willen zo graag nog die reis naar Jordanië nog maken. De verhalen daarover op internet, verzachten op dit moment een beetje de pijn van de verkoop. Dat maakt het een beetje goed. Straks kunnen we die leuke dingen gaan doen.

Gelukkig gaat het met Amy wat beter op school. Ze lijkt zich er nu echt voor in te zetten. Praten wil ze nog steeds niet over kanker, maar ze is wel wat opgewekter naar mij toe. Het doet zo'n afschuwelijke pijn als je voelt dat je dochter zich van je afkeert. Ik snap haar natuurlijk ook wel, maar vroeger bespraken we alles. Hoop oprecht dat ze een manier vindt om hier mee om te gaan. Ze heeft gelukkig veel vriendinnen waar ze alles aan kwijt kan.

Nog 6 goede dagen voor de boeg. Heb weer zin in leven. Wil nog zoveel doen.